

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou ve věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušník
bytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, čj. OAM-969/ZA-ZA11-ZA01-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, čj. OAM-969/ZA-ZA11-ZA01-2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

- 1. Žaloba míří proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, kterým žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie. Dne 2. 9. 2025 podal v Příjímacím středisku Zastávka žádost o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 8. 9. 2025 uvedl, že se 20. 6. 2019 účastnil v Tbilisi demonstrací v souvislosti s návštěvou ruského poslance v Gruzii Sergheie Gavrilova. Žalobce byl zadržen, zmlácen a držen v betonové místnosti bez oken, několik dní ho mučili a trápili, zlomili mu nohu. Gruzii opustil dne 19. 11. 2019 přes Polsko letecky, z polského letiště pokračoval do Česka, kde pobývá nepřetržitě od 20. 11. 2019. Žalovaný s žalobcem provedl pohovory k žádosti ve dnech 8. 9. 2025 a 9. 10. 2025 (doplňující pohovor). Vyplynulo z nich, že žalobce se akce účastnil jako řadový demonstrant a neví, kdo ho držel (po dobu dvou týdnů), byly to osoby v civilním oblečení, možná policisté. Pustili ho asi po dvou týdnech 10. 8. 2019, zadržen byl dne 20. 7. 2019. Poté byl žalobce převezen a se zavázanýma očima zanechán ve městě x. Následně ho v místě bydliště obtěžovala policie tak, že ho zastavovala a dotazovala se ho, zda má v plánu jít na další shromáždění, vyhrožovala mu bitím, ponižovala ho. Policie se žalobcovu synovce stále ptá na žalobce. Při seznamování se s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že mu volal synovec před dvěma týdny a uvedl, že pár dní zpět s ním mluvila policie a zajímala se o žalobce, kdy se vrátí, „aby mu mohli zlomit kostru“. Žalobce má obavy, že by ho policie při návratu do vlasti opět zadržela, obtěžovala a vyvíjela na něj psychický nátlak. Policie by ho mohla najít i v místě jiného bydliště, pokud by ho žalobce změnil.
3. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Poprvé požádal žalobce dne 1. 12. 2019 a žalovaný s ním provedl pohovor dne 4. 12. 2019. Žalovaný nejprve zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) však jeho rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 8. 11. 2024, čj. 5 Azs 110/2021-51, neboť Gruzie byla v této věci neoprávněně zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Druhým rozhodnutím žalovaný odmítl žádost podle § 25 písm. d) zákona o azylu pro nesoučinnost žalobce, který se nedostavil k pohovoru. Toto rozhodnutí zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2025, čj. 45 Az 2/2025-18, protože nebyly splněny podmínky k zastavení řízení. V dalším řízení žalovaný opět řízení o žalobcově žádosti zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu, proti čemuž se žalobce již nebránil žalobou, toto rozhodnutí ze dne 24. 4. 2025 nabylo právní moci dne 19. 5. 2025.

2. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 19. 1. 2026 (o žádosti žalobce ze dne 2. 9. 2025) rozhodl o tom, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný vyhodnotil žalobcovu výpověď jako částečně nevěrohodnou. Nevyloučil žalobcovu účast na protestu, považuje však za nevěrohodná a nekonzistentní jeho tvrzení, že ho policie nelegálně zadržela a mučila na neznámém místě po dobu dvou týdnů a že následně jej pravidelně obtěžovala, což trvá i do současnosti.
5. Ze zprávy o zemi původu OAMP k protestům v Gruzii v roce 2019 ze dne 27. 11. 2025 vyplývá, že postup policie při zásahu byl shledán excesivní a mnoha případech nezákonný, zadržené osoby čelily týrání, zpráva ale hovoří výhradně o osobách, které byly zadrženy policií oficiálně. Ze zpráv podle žalovaného nevyplývá, že by řadoví účastníci byli z jakéhokoli důvodu nelegálně zatýkáni a drženi na neznámých místech.
6. Žalobce během prvního správního řízení uvedl jen to, že byl na dva týdny zadržen a že ho při propouštění policie varovala, ať si dá pozor. O nelegálním zadržení a následném mučení ze strany policie se žalobce nezmínil, ačkoli měl možnost. Žalobce tento rozpor

navíc nedokázal vysvětlit, pouze uvedl, že totéž uváděl i během prvního řízení a spoléhal na to, že to bude zaprotokolováno.

7. Žalobce nedokázal přesvědčivě vysvětlit ani to, proč byl zadržen a vězněn zrovna on jako řadový demonstrant, který není členem žádné politické strany. Odpověď žalobce, že „chtěli v lidech vyvolat strach“, považuje žalovaný za nedostatečnou. Žalovaný nenachází v žalobcově příběhu žádnou smysluplnou motivaci pro konání policie, jeho příběh není dostatečně podrobný, konkrétní a plauzibilní s ohledem na informace ze země původu.
8. Žalobce také nedokázal relevantně vysvětlit, proč by měla mít gruzínská policie zájem žalobci v případě návratu fyzicky ublížit, zvláště nenachází-li se ve vlasti již 6 let. S ohledem na množství demonstrantů proti Sergeji Gavrilovovi v Tbilisi, z nichž mnoho bylo rovněž oficiálně zadrženo policií, je nepravděpodobné, aby policisté řadového demonstranta vyhledávali i po uplynutí šesti let kvůli jeho účasti na jediném protestu, kde ani nevykonával žádnou významnou funkci. Žalobce výslovně sdělil, že nebyl z ničeho obviněn, nebyla mu uložena žádná sankce a bez potíží vycestoval z vlasti. Přestože informace OAMP ze dne 27. 11. 2025 hovoří, že činnost policie může být ovlivněna politickými postoji, neplatí, že vybudovaný systém kontroly činnosti policie je nefunkční a postup policie destruktivní. Tyto skutečnosti z dostupných informačních zdrojů nevyplývají a žalobce je věrohodně neobjasnil. Žalovaný neshledal žádnou smysluplnou motivaci pro konání policie, a pro vnitřní a vnější nekonzistenci považuje toto tvrzení žalobce za nevěrohodné. Z informace OAMP ze dne 27. 11. 2025 navíc jednoznačně vyplývá, že gruzínský parlament schválil dne 7. 9. 2021 zákon o amnestii osob v souvislosti s trestnými činy spáchanými v souvislosti s událostmi ze dnů 19. až 21. 6. 2019. Žalovaný uzavřel, že je neopodstatněná obava žalobce ze zadržení kvůli účasti na protestu před šesti lety.
9. Žalovaný při posuzování žádosti tedy vycházel z věrohodného zbytku obsahu výpovědi žalobce, a sice z jeho účasti na demonstracích. Dospěl k tomu, že žalobce nenaplnuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože mu z účasti na shromáždění nevyplývaly žádné věrohodné následky, a tedy nečelil žádnému pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobci nehrozí, že bude v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování, nenaplnuje proto důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nepředložil hájitelné tvrzení o špatném zacházení, žalobce neuvedl a žalovaný nezjistil, že by se žalobce v případě návratu mohl důvodně obávat vážné újmy. Nejsou proto naplněny důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Nejsou splněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, není známa jiná překážka, který by žalobci bránila v návratu do vlasti.

3. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobce v žalobě ze dne 4. 3. 2026 namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný si podle něj neopatřil dostatečné podklady k situaci v žalobcově zemi původu a nesprávně vyhodnotil míru nebezpečí, které žalobci v Gruzii hrozí.
11. Žalobce v řízení uvedl ucelený příběh, který popisuje dění po jeho účasti na demonstracích. Je nesporné, že demonstrace probíhaly a docházelo během nich k nezákonným zásahům policie. Žalobce nemůže prokázat své věznění a mučení policií jinak než vlastní věrohodnou výpověď, není to ani jeho povinností (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

57). Žalobce je povinen unést důkazní břemeno jen v rozsahu důkazů, které v řízení může fyzicky doložit. Protože nelze doložit důkazy o vlastním únosu, přesouvá se důkazní břemeno na žalovaného. Jelikož zákroky policie byly nelegální, nelze přistoupit na to, že se jednalo o oficiální zatýkání, jak tvrdí žalovaný. Žalobce během pohovorů vynaložil skutečné úsilí k tomu, aby svou žádost zdůvodnil, během celého řízení s žalovaným spolupracoval a sdělil mu všechny skutečnosti, které mohl.

12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí jen obecný výčet zdrojů, chybějí odkazy na konkrétní zprávy a jejich části.
13. Žalobci nelze přičítat k tíži, že řádně a bez problémů vycestoval ze země (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2022, čj. 5 Azs 153/2020-63, č. 4399/2022 Sb. NSS).
14. Žalobce dále s odkazem na zprávy organizace *Human Rights Watch* ze dne 21. 10. 2025 poukazuje na kontext současné Gruzie. Gruzínská vláda podle těchto zpráv zavádí nové zákony, které dramaticky oslabují právo občanů na pokojné shromažďování. Podle nového návrhu zákona přijatého dne 12. 12. 2025 by nesplnění policejního příkazu k přemístění nebo ukončení shromáždění bylo trestáno až 15 dny (správního) zadržení pro účastníky protestu, opakované porušení by představovalo trestný čin, za který byl účastníkům hrozil trest odnětí svobody. Od vstupu zákona v platnost policie zahájila desítky řízení proti demonstrantům, a to i za pouhé stání na chodníku v blízkosti parlamentu, což vyvolává vážné obavy ze zneužívání moci a porušování mezinárodních závazků Gruzie v oblasti lidských práv. Podle žalobce nelze vyloučit, že obtěžování bude trvat i u žalobce, tím spíše s větší pravděpodobností, že byl několik dnů nelegálně zadržován policií, pro kterou by tedy měl významnější postavení než běžný protestující. Žalobcovy obavy jsou oprávněné a žalovaný je nedokázal vyvrátit.
15. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s tvrzením žalobce o tom, že na konci minulého roku policisté v Gruzii oslovili žalobcova synovce. Přestože žalovaný odkazuje na amnestii pro účastníky demonstrace, ze zpráv *Human Rights Watch* vyplývá, že demonstrující jsou pro policii stále „trnem v oku“.
16. Žalobce čelil pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, kvůli své účasti na demonstraci byl pronásledován i ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a v případě návratu by mu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a zákona o azylu, jemuž byl vystaven již v roce 2019 před svým odjezdem ze země.
17. Žalovaný setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a odkázal na ně. Žalobní argumentace je podle něj nedůvodná, napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného stavu věci.

4. Právní hodnocení

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (konkludentně) souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud dospěl závěru, že žaloba je *důvodná*.
20. Podstatou sporu je otázka, zda žalovaný dostatečně přesvědčivě odůvodnil svůj závěr o tom, že je žalobcův azylový příběh nevěrohodný, a zda si žalovaný ke svému rozhodování opatřil dostatečné podklady o situaci v žalobcově zemi původu.

4. 1. Posuzování věrohodnosti žadatelů podle pěti indikátorů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

21. Tématu posuzování věrohodnosti žadatelů o azyl se judikatura správních soudů věnuje opakovaně a podrobně (instruktivní výklad provedl např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 24. 9. 2025, čj. 41 Az 8/2025-48, body 20 až 31). Soudy vychází z toho, že posouzení věrohodnosti azylového příběhu žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu a je důležitým prvním krokem při posuzování, zda je žádost žadatele o mezinárodní ochranu důvodná. Teprve poté, co žalovaný zhodnotí věrohodnost žadatele a určí, z jakých skutečností bude vycházet, může popořadě hodnotit, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování v místě svého bydliště nebo zda mu tam hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a pokud mu hrozí, tak zda se jim může vyhnout za pomoci dostupné vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2025, čj. 5 Azs 249/2024-40, bod 22).
22. Při posuzování věrohodnosti žadatele vychází žalovaný z kritérií dle čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepřelované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“, viz již citovaný 5 Azs 249/2024-40, bod 22), podle něhož
- Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil (v případě ČR tak stanoví § 10 odst. 2 písm. l) zákona o azylu) a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:
- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;
- b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;
- c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;
- d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.
23. V judikatuře a odborné literatuře panuje shoda na pěti tzv. indikátorech věrohodnosti, které v podstatě vycházejí z uvedeného čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice [rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, bod 41; ze dne 24. 2. 2023, čj. 4 Azs 30/2023-24, body 30-34, již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2025, čj. 41 Az 8/2025-48, body 26 až 31 a také Camrda, J. Posuzování věrohodnosti žádostí o mezinárodní ochranu založených na konverzi k jiné víře nebo na odlišné sexuální orientaci. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2017. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2018, s. 239-241, dostupné z: <https://bit.ly/3iNBzIt>; a materiál Agentury EU pro azyl s názvem Soudní analýza o posuzování důkazů a věrohodnosti žadatele – European Asylum Support Office/International Association of Refugee Law Judges – European Chapter. Judicial analysis. Evidence and Credibility Assessment in the context of the Common European Asylum System (CEAS), European Asylum Support Office, 2018, dostupné z: <https://bit.ly/3VMY6mc>].
24. První indikátorem věrohodnosti je (1) *vnitřní konzistentnost (soudržnost) azylového příběhu*. Jde o to, zda se ve výpovědi žadatele neobjevují významnější rozpory. Při jejich hodnocení si rozhodující orgán musí počínat obezřetně. Drobné rozpory ve výpovědích mohou způsobovat mj. nepřesnosti v překladech či časový odstup od popisovaných událostí, emocionální vypětí spojené s některými zážitky atd. Tyto drobné rozpory k závěru o

nevěrohodnosti žadatele zpravidla nepostačují a *žadatel by měl mít možnost tyto rozpory v každém případě vysvětlit* (rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55).

25. Druhým indikátorem věrohodnosti je (2) *vnější konzistentnost azylového příběhu*. Zde jde o soulad žadatelovy výpovědi s dalšími důkazy a podklady pro rozhodnutí, např. listinnými důkazy, výpověďmi jiných žadatelů o mezinárodní ochranu (typicky rodinných příslušníků), znaleckými posudky a informacemi o zemi původu. Při hodnocení je nutné přihlížet mj. i k dosaženému vzdělání žadatele a jeho kulturnímu původu. Opět platí, že drobné a v některých případech dokonce významnější mezery v těchto znalostech samy o sobě neospravedlňují závěr o nevěrohodnosti výpovědi (rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS). A případné mezery a rozpory ve výpovědích, včetně rozporů mezi výpověďmi žadatele a výpověďmi jeho rodinných příslušníků, by *žadatel měl opět mít možnost vysvětlit* (rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55).
26. Třetí indikátor se ptá, (3) *zda je výpověď žadatele dostatečně podrobná*. Jde o to, zda výpověď obsahuje dostatečné množství detailů, aby působila věrohodně. To bude záležet i na způsobu, jakým žalovaný se žadatelem vede pohovor. Proto platí, že žalovaný musí při pohovorech se žadatelem postupovat tak, aby jim umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. Pohovor se žadatelem nemůže žalovaný vést pouze v obecné rovině, aniž od žadatele požaduje konkrétnější informace. Vyskytne-li se při pohovoru určitá okolnost, která nasvědčuje tomu, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, je povinností žalovaného vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro posouzení důvodů pro udělení azylu (rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89).
27. Čtvrtým indikátorem je (4) *plauzibilita (přijatelnost, možná pravděpodobnost) azylového příběhu*. Indikátor plauzibility, který zmiňuje i čl. 4 odst. 5 písm. c) kvalifikační směrnice, se do velké míry překrývá s indikátory vnější a vnitřní konzistentnosti. Tato podmínka znamená, že se na pozadí informací o zemi původu a dalších podkladů pro rozhodnutí žadatelova výpověď musí jevit jako možná, myslitelná, či dokonce pravděpodobná. Byť to ještě neznamená, že je nutně věrohodná. Závěr, že výpověď žadatele či její část nesplňuje tento požadavek, musí žalovaný v každém případě učinit po zralé úvaze a poté, co vzal v úvahu sociální, kulturní a jiné charakteristiky žadatele.
28. Posledním pátým indikátorem je (5) *chování žadatele*. Myslí se tím vystupování žadatele zejména v průběhu pohovoru (či při následném jednání před soudem), jakož i jeho další jednání, které přímo nezachycují jeho písemná podání ani protokoly o jeho výpovědích. Tento indikátor je extrémně nespolehlivý. Je proto potřeba k němu přistupovat s maximální opatrností. Je možné ho použít jen ve výjimečných případech. Chování žadatele totiž ovlivňuje celá řada faktorů, jako jsou odlišné kulturní vzorce, stresové situace během pohovoru, traumata z prožitých zkušeností, ztráty rodinných příslušníků atd. Tyto faktory způsobují, že i chování, které se osobě vedoucí pohovor jeví jako nestandardní či dokonce neupřímné, nemusí vůbec indikovat nevěrohodnost žadatelovy výpovědi.

4. 2. Rozložení břemen a další vybrané zvláštnosti azylového řízení

29. Mezi zvláštnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany patří, že je často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze, jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se odůvodněnost strachu z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v budoucnu) a nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky (rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2004,

čj. 6 Azs 50/2003-89, nebo ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 27. 8. 2025, čj. 5 Azs 176/2024-59, bod 44).

30. Těmto zvláštnostem odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, které jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014-63, a ze dne 3. 6. 2016, čj. 5 Azs 50/2015-46). Břemeno tvrzení stíhá žadatele o mezinárodní ochranu (§ 49a odst. 1 zákona o azylu). Břemeno důkazní je však již v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, ale jen v rozsahu důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může (čl. 4 odst. 2 a 5 kvalifikační směrnice). Současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi stěžovatele obstatat, a to jak ty, které vyvracejí výpověď žadatele, tak ty, co ji podporují (podrobně např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Těmi jsou zejména relevantní, resp. adresné a zároveň důvěryhodné, objektivní a aktuální informace o zemi původu. Požadavky na tyto informace už nevycházejí jen z judikatury NSS založené na čl. 4 kvalifikační směrnice a čl. 10 procedurální směrnice (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), ale stanoví je přímo i § 23c písm. c) zákona o azylu, který mezi podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany řadí přesné a aktuální informace o zemi původu z různých zdrojů (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2025, čj. 5 Azs 176/2024-59, bod 45).
31. V azylovém řízení také platí zásada „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že základní lidská práva a svobody žadatele o azyl byla porušena, nebo by mohla být porušena s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či by nemohlo v budoucnu být, pak musí správní orgán přihlédnout k těmto skutečnostem ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89, rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, čj. 7 Azs 354/2020-31, bod 14).
32. Jelikož přes maximální úsilí žadatele i správního orgánu nebude vždy možné řadu jeho tvrzení doložit či vyvrátit, uplatňuje se pro taková tvrzení důkazní standard „*přiměřené pravděpodobnosti*“. To znamená, že pokud je byt jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé nebo že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování. Pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, nemusí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení jen ty skutečnosti, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že se staly). Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 3. 2012, čj. 6 Azs 3/2012-45, bod 14, a ze dne 30. 3. 2026, čj. 4 Azs 209/2025-38, bod 27). Jinak platí, že důkazní standard „*přiměřené pravděpodobnosti*“ se užije nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).

33. Soud pro účely této věci obecně shrnuje, že věrohodnost žadatelů pomáhá posoudit těchto pět indikátorů: vnitřní soudržnost příběhu, vnější soudržnost mimo jiné se zprávami o zemi původu, podrobnost příběhu v detailech, celková plauzibilita (reálnost, uvěřitelnost) příběhu a chování, vystupování žadatele. Žalovaný musí hodnotit věrohodnost dílčích tvrzení žadatele optikou „přiměřené pravděpodobnosti“ a v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žadatele. To zjednodušeně znamená, že je-li tvrzení uvěřitelné „napůl“ ve smyslu, že pravděpodobnost, že je pravdivé, se jeví stejně vysoká jako pravděpodobnost, že je nepravdivé, vezme žalovaný tvrzení za pravdivé. Z uvedeného je patrné, že shledá-li žalovaný azylový příběh žadatele nevěrohodným (částečně), nároky na odůvodnění, jeho podrobnost a přesvědčivost, jsou vysoké.
34. Podle ustálené judikatury, na kterou odkazuje i žalobce, platí, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2007, čj. 4 Azs 169/2006-47). Současně však platí, že žalovaný (a soud) při hodnocení věrohodnosti žadatele přihlíží také k tomu, zda žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil a zda žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí (čl.4 odst. 5 kvalifikační směrnice). Je proto v zájmu žadatele, aby správní orgán (soud) přesvědčil o tom, že vynaložil veškeré možné úsilí k tomu, aby svou žádost co nejlépe odůvodnil, a poskytl k ní maximum možných podkladů. Žadatel tedy nemusí prokazovat své pronásledování jinak než svou výpovědí, žalovaný však smí a má hodnotit, jak se žalobce snažil svůj příběh odůvodnit ve své konkrétní situaci vzhledem ke konkrétním okolnostem. Současně má však žalovaný žadatele v průběhu řízení k takovému odůvodnění sám vést zejména během pohovoru, a to tak, že mu umožní uvést a rozvést relevantní důvody žádosti a vysvětlit případné rozpory v jeho výpovědích.

4. 3. *Posouzení této věci*

35. Při vědomí obecných východisek shrnutých výše dospěl soud v této věci k závěru, že se žalovanému nepodařilo přesvědčivě odůvodnit závěr, že je žalobcův azylový příběh v podstatných aspektech nevěrohodný.
36. Žalovaný shledal výpověď žalobce nevěrohodnou v rozsahu tvrzení, že žalobce byl neoficiálně zadržen a následně mučen a tvrzení, že ho následně policie obtěžovala a nadále se na něj ptá, aby mu po návratu mohla ublížit. Svůj závěr o nevěrohodnosti žalovaný odůvodnil:
- odkazem na jednu zprávu OAMP k protestům v Gruzii v roce 2019 ze dne 27. 11. 2025, z níž nevyplývá, že osoby byly během protestů zatýkány neoficiálně;
 - tím, že žalobce během prvního správního řízení nezmínil nelegální zadržení a následné mučení ze strany policie a tento rozpor během doplňujícího pohovoru o druhé žádosti přesvědčivě nevysvětlil;
 - tím, že popsany děj a motivace aktérů postrádají smysluplné vysvětlení: není jasné, proč zrovna žalobce jako řadový demonstrant mezi tisíci dalšími měl být zadržen, vězněn a mučen policií na neznámém místě a proč by následně po šesti letech pobytu žalobce mimo vlast měla mít policie zájem žalobci opětovně fyzicky ublížovat;

– tím, že příběh je nedostatečně konkrétní, podrobný a plauzibilní.

37. Soud konstatuje, že úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí postrádají dostatečný podklad, není zřejmé, na základě jakých skutečností k nim žalovaný dospěl, a ve svém souhrnu a v podobě, v jaké jsou vyjádřené, jsou pro závěr o nevěrohodnosti žadatele nedostatečné.
38. Žalovaný hodnotil vnější konzistentnost příběhu žalovaného na základě zprávy OAMP, oddělení zahraničních a evropských záležitostí, k protestům v Gruzii v roce 2019 ze dne 27. 11. 2025. Jedná se o jedinou informaci o zemi původu ve spise, která se vztahuje přímo k událostem z 20. a 21. 6. 2019, jichž se žadatelova tvrzení týkají. Klíčový je dotaz žalovaného č. 3: *„Objevily se případy svévolného zatýkání účastníků protestů nebo jejich neoficiálního zatýkání? Jsou známy případy, kdy by běžní účastníci těchto protestů byli nezákonně zadržováni?“*. Zpráva na dotaz odpovídá s odkazem na konkrétně označené zdroje a jejich části tak, že postup policie byl popisován jako neproporciální a excesivní i v kontextu násilného chování částí protestujících. Byly identifikovány tři časové a místní momenty zadržení osob, oficiálně zadržení dle zpráv čelili mimo jiné fyzickému týrání, zprávy zmiňují také soudní přezkum důvodů zadržení. Zpráva však neodpovídá na položenou otázku, **jak to bylo se svévolným a neoficiálním zatýkáním účastníků**. Z toho žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje, že zpráva hovoří výslovně o oficiálně zadržených, tedy o neoficiálně zadržených osobách žádné informace nejsou. Takový úsudek je však logicky chybný. Z toho, že v odpovědi OAMP, oddělení zahraničních a evropských záležitostí, chybí zmínka o neoficiálním zatýkání, totiž nelze dovozovat, že se dle dostupných podkladů takové zatýkání nedělo. Soud nevylučuje, že k takovému závěru žalovaný nakonec může dospět, a to například tak, že po detailní analýze dostupných informací o zemi původu vztahujících se ke konkrétní události zjistí, že o neoficiálním zadržování (správním či trestním) nejsou v podkladech žádné zmínky, přestože jinak tyto podklady události detailně pokrývají. K takovému závěru však žalovaný může dospět teprve tehdy, obstará-li si k událostem z června 2019 adresné a zároveň důvěryhodné informace, tyto porovná s konkrétními tvrzeními žalobce a následně vysvětlí, zda a jak konkrétně žalobcova tvrzení odpovídají zjištěným informacím. Závěr o tom, že tomu tak není, prozatím nelze dovozovat z neúplné odpovědi oddělení zahraničních a evropských záležitostí na konkrétně položenou otázku.
39. Vnitřní nekonzistentnost žalobcova příběhu nevyplývá spolehlivě bez dalšího ani z toho, že žalobce v řízení o první žádosti podle žalovaného nezmínil nelegální zadržení a následné mučení ze strany policie. Z prvního řízení je součástí správního spisu o druhé žádosti jen protokol o pohovoru ze dne 4. 12. 2019. Žalobce v něm uvedl, že byl v noci dne 20. 6. 2019 neoficiálně zadržen, naložen do autobusu a zavezen na neznámé místo, kde byl držen dva týdny. Pustili ho koncem srpna a když ho propouštěli, řekli, ať si dá pozor na sebe i na svou rodinu a nikomu o zadržení neříká. A dále uvedl, že ho následně obtěžovala policie. Tedy není pravda, že žalobce poprvé nezmínil nelegální zadržení, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Je pravda, že žalobce poprvé nezmínil fyzické útoky na svou osobu. Významnost této nesrovnalosti však oslabuje fakt, že v řízení o první žádosti žalovaný nejprve vycházel z toho, že Gruzie je bezpečnou zemí původu a na žalobcovu žádost nahlížel jako na zjevně nedůvodnou. Označení určité země za bezpečnou v podstatě klade důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, čj. 10 Azs 161/2022-56, č. 4410/2022 Sb. NSS, bod 14 a tam citovaná judikatura). Tomu zjevně odpovídal i způsob, jakým žalovaný vedl s žalobcem pohovor o první žádosti, při němž se žalovaný nedoptával žalobce na další detaily ve smyslu požadavků již zmíněné

judikatury NSS (rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89). První žádost a poskytnutí údajů z ní pak není součástí správního spisu o druhé žádosti. Soudu neuniklo, že kromě tvrzení o fyzickém napadání žalobce se v žalobcových výpovědích při protokolu a doplňujícím protokolu vyskytují i další nesrovnalosti (v časových údajích o zadržení a propuštění: červen vs. červenec, okolnostech zadržení: auto vs. autobus apod.). K těmto se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a není úkolem soudu, aby je hodnotil jako první. Bude úkolem žalovaného v dalším řízení se s těmito rozpory podrobně vypořádat, popřípadě je žalobci při novém pohovoru umožnit objasnit.

40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvádí, že výpověď žalobce není dostatečně podrobná a konkrétní, aniž by přiblížil, jaké detaily žalobce uvedl a jaké detaily žalovaný naopak ve výpovědi žalobce postrádá. Tyto úvahy žalovaného jsou proto nepřezkoumatelné.
41. Žalovaný dále posuzoval celkovou věrohodnost a koherenci žalobcova azylového příběhu s ohledem na vysvětlitelnou motivaci jednotlivých aktérů v duchu čtvrtého indikátoru věrohodnosti. Úvahy žalovaného jdou správným směrem, na přesvědčivosti jim však ubírá fakt, že k nim chybí pozadí informací o zemi původu. Žalovaný uvádí, že vysvětlení žalobce považuje za nedostatečná, nevěrohodná a vyfabulovaná se záměrem dodat příběhu citového zabarvení. Žalovaný však příliš nevysvětluje, na podkladě jakých skutečností a úvah k těmto závěrům dospěl. Tyto úvahy proto nemohou samostatně obstát.

4. 4. *Shrnutí hodnocení soudu*

42. Soud shrnuje, že úvahy, na kterých žalovaný založil svůj závěr o nevěrohodnosti části azylového příběhu žalobce, jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odůvodnění žalovaného nemá dostatečný podklad v informacích o zemi původu a úvahy žalovaného neobstojí v jednotlivých dílčích bodech ani ve svém souhrnu.
43. Nároky na odůvodnění nevěrohodnosti žadatele v azylovém řízení jsou vysoké. Vyžaduje se, aby žalovaný posoudil tvrzení žadatele jak v jednotlivostech, tak v celkovém souhrnu a vyznění, a aby žalovaný tato tvrzení důsledně porovnal a zhodnotil na pozadí maximálně konkrétních a přesných informací o zemi původu, které si obstaral. Od žalovaného se dále vyžaduje, aby vedením pohovoru a kladením konkrétně cílených otázek umožnil žalobci odvyprávět úplně a detailně jeho azylový příběh. Vyskytnou-li se v něm rozpory mezi tvrzeními žalobce navzájem i mezi tvrzeními žalobce a zjištěnými informacemi o zemi původu, musí žalovaný umožnit žalobci tyto rozpory vyjasnit a následně vyhodnotit, jak se k žalobce k rozporům postavil.
44. V dalším řízení tedy bude úkolem žalovaného, aby opětovně posoudil věrohodnost žadatele na základě tvrzení žalobce, která má dosud k dispozici (z řízení o první žádosti žalobce o azyl, z řízení o druhé žádosti o azyl či z žaloby), popř. která dále získá v dalším případném doplňujícím pohovoru. Žalovaný vyjde z konkrétních informací o zemi původu, které se vztahují k událostem z června roku 2019 i z aktuálních relevantních informací o zemi původu (s ohledem na prospektivní rozhodování) a na jejich podkladě vyhodnotí jednotlivá tvrzení žalobce i jeho příběh jako celek. Žalovaný mimo jiné podrobně rozebere, jaké detaily žalobce kdy uvedl, zhodnotí, zda mu se mu jeví jako dostatečné, či ne a proč, a to i s ohledem na to, jaké dotazy žalobce dostal při pohovoru. Žalovaný také vyhodnotí to, jaké úsilí žalobce vynaložil, aby svou žádost odůvodnil, a zda žalobce poskytl maximum možného na podporu svého příběhu, co ve své situaci mohl.

45. Tyto úvahy v uvedeném rozsahu nemůže provést poprvé soud v řízení o žalobě. Úvahy žalovaného jsou v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelné a pokud by je soud nahradil svými vlastními, připravil by tím žalobce o jeden opravný prostředek proti řádně odůvodněnému rozhodnutí ve věci.
46. Jelikož soud shledal, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části hodnocení věrohodnosti žadatele – tedy první části hodnocení, od níž se pak odvíjí další hodnocení žalobcovy azylové žádosti (zda má žalobce odůvodněný strach z pronásledování v místě svého bydliště nebo zda mu tam hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a pokud mu hrozí, tak zda se jim může vyhnout za pomoci dostupné vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení), další navazující aspekty rozhodnutí žalovaného soud již nezkontroloval ze své iniciativy ani na základě žalobních námitek.

5. Závěr a náklady řízení

47. Soud z výše popsaných důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 5 s. ř. s.). V něm žalovaného váže právní názor vyslovený v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl úspěšný, a proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žádné si však nevyčísлил, proto mu je soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení vůbec nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).*

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.